

Bart Boogers en Wil van de Rijt halen herinneringen op aan 50 jaar Brabantia

“In Spanje stonden we op tafel het clublied van Brabantia te zingen”

Buiten is het koud en winderig. De eerste sneeuw van het jaar is bijna verdwenen. In de huiskamer van Wil van de Rijt (72) is het behaaglijk warm. Samen met zijn fietsmaat Bart Boogers (74) drinkt hij een kopje versgezette koffie. Gezamenlijk halen zij herinneringen op aan de rijke sportgeschiedenis van Brabantia. De anekdotes vliegen over de tafel. Aan stoppen denken de twee krasse knarren nog niet. “Door regelmatig op de fiets te stappen, blijven we jong.”

De Rooms Katholieke Wielclub Brabantia zag op 27 mei 1958 het levenslicht. Het idee om een wielclub op te richten, was afkomstig van een aantal enthousiaste en fanatieke wielrenners uit Zeelst. Bart Boogers is één van de leden van het allereerste uur. De gouden jubilaris zag met eigen ogen hoe de club uitgroeide tot een volwassen vereniging met 250 leden. Wil van de Rijt meldde zich vijftientig jaar later aan. “We fietsen allebei nog steeds drie keer in de week”, vertelt de zilveren jubilaris. “We rijden tegenwoordig in de ‘langzame’ groep van Brabantia. “Die groep bestaat uit ongeveer vijftien renners die gemiddeld dertig kilometer per uur rijden.” In wisselende samenstellingen vertrekt de groep bij de SPAR voor een tocht van zestig kilometer. Onderweg houden ze rekening met elkaar. “Als iemand dreigt af te haken, stoppen we even. Samen uit, samen thuis is op onze leeftijd heel belangrijk.”

Wilde koersen

Voordat Bart lid werd van Brabantia krom hij al regelmatig

op het ‘stalen ros’. “Mijn eerste koers herinner ik me nog als de dag van gisteren”, steekt hij van wal. “Als 21-jarige deed ik onder een valse licentie mee aan een rondje rondom de Warande in Oosterhout. Ik eindigde op een verdienstelijke, vijfde plaats.” Vijftig jaar geleden was de tijd van wilde koersen: wedstrijden die buiten de verantwoordelijkheid van de Koninklijke Nederlandse Wielrenunie vielen (KNWU). Ook Bart was regelmatig van de partij. “De fietsen hadden in die tijd nog geen derailleur”, vertelt hij lachend. “We reden met een vast verzet. Ook zat er een normaal stuur op de fiets.”

Clubkampioen

Het lijkt of de ouderdom geen vat krijgt op 74-jarige Bart. Hij oogt niet alleen veel jonger dan zijn echte leeftijd. Hij ziet er nog steeds beresterk uit. Kracht is altijd zijn handelsmerk geweest. Die kracht kwam hem goed van pas tijdens het clubkampioenschap van de Rooms Katholieke Nederlandse Wielrenfederatie op 6 september 1958. Samen met Toon

Wouters, Gradje Raaymakers, Ad van Kemenade, Jo Slaats en Kees Kraayenvanger greep hij de eerste plaats in de ploegentijdrit. Een krantenartikel uit die tijd steekt de zes kampioenen alle lof toe. “Zeer gaarne zijn wij gekomen om deze nog jonge tak aan de Zeelster verenigingsboom in de bloemen te komen zetten.”

Te grote fiets

Begin jaren tachtig werkte Wil van de Rijt als schilder. Eén van zijn collega's was een fanatieke wielrenner, die hem uitnodigde om een keer mee te fietsen. Zo gezegd, zo gedaan. Wil kocht een tweedehands fiets bij Kees Kraayenvanger in Eersel en zorgde dat hij op tijd aan het vertrek stond. “Die eerste rit zal ik nooit meer vergeten”, vertelt hij lachend. “Ik dacht dat een fiets een fiets was. De maat was echter veel te groot. En dat was ook niet zo gek. Kees was meer dan een kop groter dan ik. Halverwege de tocht kon ik niet meer vooruit. Gelukkig wilde Henk Willekens van fiets wisselen. Zo heb ik met moeite de eindstreep gehaald.” Bart luistert aandachtig naar de anekdote van zijn fietsvriend. De lengte van Wil is volgens hem wel vaker onderwerp van gesprek. “Tegenwoordig houden we hem voor de gek dat hij de

kleinste fiets van alle leden heeft”, zegt hij met een grote glimlach op zijn gezicht

UNA of Brabantia

Naast het wielrennen had Bart in zijn jonge jaren nog een passie: voetballen bij UNA. In de zomermaanden zat hij op de fiets, in de wintermaanden verdedigde hij het geel-zwart van de voetbalclub uit Zeelst. “Als ik in september met het voetbalseizoen begon, had de rest er al vijf weken opzitten”, vervolgt hij zijn verhaal. “Ze zeiden tegen mij: aan jou hebben we niks, want jij gaat toch weer fietsen.” Door blessures van medespelers maakte Bart uiteindelijk toch weer zijn opwachting in het vaandelteam. De liefde voor UNA was rond zijn dertigste groter dan die voor Brabantia. Bart koos voor het voetbal en ging onder Brabantia uit. “Ik heb in alle elftallen gespeeld. Als ze iemand te kort kwamen, wisten ze dat ze mij altijd konden bellen.” Voetballen of wielrennen? Het was voor Bart geen gemakkelijke keuze. Wielrennen nam teveel tijd in beslag. “We reden vroeger wedstrijden in Zuid-Limburg”, vertelt hij. “We waren soms de gehele dag van huis om een wedstrijd van zestig kilometer te fietsen. Meestal bracht Louis Verwimp van de voormalige Lenybar

ons naar Limburg. Eén keer ben ik op de fiets van Zeelst naar Echt gereden voor een rondje rondom de kerk. In totaal heb ik die dag tweehonderd kilometer gereden.”

Kilometers maken

Als 15-jarige jongen fietste Wil al regelmatig een rondje Valkenswaard met jongens uit de buurt. “We reden gewoon over de openbare weg. Dat was in die tijd nog niet zo gevaarlijk als nu. Er reden namelijk bijna geen auto’s. Het was de uitdaging om zo hard mogelijk te fietsen. Het gaf een kick als je als eerste aankwam.”

Volgens Wil heeft wielrennen alleen zin als je veel kilometers kunt maken. Hard fietsen is niet zo moeilijk. Het is de kunst van lang een hoog gemiddelde te rijden. En daar zijn trainingskilometers voor nodig. “Vroeger fietsten we van 1 maart tot half september”, zegt hij. “Nu hebben veel fietsers op 1 maart al duizend kilometer in de benen.” In zijn achtertuin staat een grote kooi met daarin twee eekhoorns. Eén van de eekhoorns maakt in sneltreinvaart rondjes in een rad dat Wil van een oud fietswiel heeft gemaakt. Vanuit de woonkamer is het een komisch schouwspel. “Die twee eekhoorns trainen wat af. Ze maken meer kilometers dan wij.”

Rondje Valkenswaard

Beide wielrenners hebben hun eigen specialiteit. “Bart is een echte sprinter”, vertelt Wil. “Als het aan het einde van een wedstrijd op een sprint aankomt, moeten de anderen rekening met hem houden.” Wil is een stuk kleiner dan Bart. Waar ligt zijn kracht? “Wil kan als geen ander tempo rijden op kop”, antwoordt Bart. “Alleen houdt hij daarmee niet iedereen uit de wind. Fietsers die een stuk groter zijn, klagen wel eens. Bijvoorbeeld Jürgen Cornelissen en Kees van Heeswijk. Die zeggen dan dat ze net zo goed zelf op kop kunnen gaan rijden.” Ook in de bergen staat Wil zijn mannetje. Met zijn ranke, gespierde lichaam is hij veel collega’s van Brabantia de baas. Zijn kleine postuur heeft ook een nadeel. “Dalen is voor mij een probleem”, zegt hij lachend. “In de afdaling waai ik bijna van mijn fiets af.”

Roodborstjes kijken

De fietscarrière van Wil en Bart kent veel hoogtepunten. Eigenlijk zijn het er te veel om op te noemen. Wil bewaart prachtige herinneringen aan de fietsvakanties in Spanje en Italië. “Twaalf keer zijn we ruim een week van huis geweest”, vervolgt Wil. “We vertrokken altijd op Goede

Vrijdag en keerden negen dagen later weer huiswaarts. Het was iedere keer weer geweldig om in de bergen te fietsen. De laatste dag was altijd de Koninginnerit. Dan namen we een lunchpakket mee en fietsten we de gehele dag.” Harrie Verbeek en Harrie Neggers van Brabantia waren de initiatiefnemers van de fietsvakanties in Zuid-Europa. Zij regelden de hotels en stippelden de routes uit. Ook de vrouwen waren altijd van de partij. Verveelden zij zich niet als de mannen zo sportief bezig waren? “Geen moment”, antwoordt Wil stellig. “Als wij op de fiets zaten, hadden zij alle tijd om te winkelen of een terrasje te pikken. ’s Middags en ’s avonds trokken we gezamenlijk op. Het was altijd gezellig. Ondanks het verschil in karakters konden we prima door één deur. Het kwam regelmatig voor dat we op tafel het clublied van Brabantia stonden te zingen.”

Santiago de Compostella

Bart bewaart goede herinneringen aan zijn tocht naar Santiago de Compostella in 2006. Met zeven wielrenners reden ze in achttien dagen naar het Spaanse bedevaartsoord. Jos van Delft en Cor Jansen hadden ruim van te voren alle routes in kaart gebracht. Onderweg kreeg het zevental begeleiding van een team dat in een camper meereed. “We kwamen allemaal prima voorbereid aan de start”, vertelt Bart trots. “Het was een geweldige ervaring. Er is een geen wanklank gevallen.” Onderweg sliepen de bedevaartgangers in speciale herbergen. Twee keer moesten ze een hotelletje boeken, omdat wandelaars de voorkeur kregen. “Dat was voor ons geen enkel probleem”, vervolgt. “Sommige wandelaars liepen echt met hun tong op de schoenen. Kameraadschap is typerend voor Brabantia. We staan altijd voor elkaar klaar. Door weer en wind en in goede en slechte tijden.”

